

slovenski narod in mu je bil zvest do smrti. Oroci! imejte ga v vednem spominu. — Drugi mož, katerega rojstni dan praznujemo ta mesec, je Valentin Stanič. Rodil se je 12. svečana 1774. l. v Bodreži pri Kanalu ne daleč od Gorice. Užé deček je kazal poseben talent. Zavoljo tega so ga starši poslali v Gorico v šolo. Ko je dovršil tako imenovane ljudske šole, poslali so ga v Celovec, kjer se je dalj časa šolal. Potlej pride v Solnigrad v ondotno duhovsko semenišče. Leta 1802 je bral prvo sv. mašo in kmalu potem je bil na Banjšicah nad Kanalom za kaplana postavljen. Stanič je je užé dijak rad slovenske pesni pisal, v samotnem kraju na Banjšicah je pa še več časa v ta namen upotreboval ter za tedanja dóbo posebno pesniško zmožnost pokazal. *Kot duhovni pastir je bil tudi zajedno šolski učitelj in otroci so ga zeló radi imeli. Ker je bil tudi pevec učil jih je tudi lepih pesni, katere še dandanes ondotni ljudje prepevajo. Na Banjšicah ostane Stanič v vednem spominu. Znal je tudi mizarsko rokodelstvo in za ondotno šolo si je sam klopí napravil. Tudi tiskarnico si je napravil in je knjige tiskal. — Pozneje je prišel za vikarja v Ročinj nad Kanalom, zadnje dni v Gorico za korarja. V Ročinji je bil on národni učitelj v pravem pomenu besede. On je tamošnja šolo ustanovil. Kar je Stanič vse pisal in delal, ne more se tako lahko naštetí.*

V Gorici je bil imenovan za šolskega nadzornika in v tem času je ustanovil 1842. l. goriško gluhonemnico — a 1845 l. družbo proti terpinčenju žival.

Otroci, imejte Vodnika in Staniča v vednem spominu ter ju pognemajte v njíju rodoljubji in delovanji za svojo domovino.

A. L. Mozirski.

Sovražnik drevju.

Zima je. Sneg je zapál ter pokríl travnike in vse poljske rastline. Kaj naj ubogi zajec počné, ko ga muči kruti glad. Pogum veljá! bliža se vrtom, izpodleze plote in išče, kde bi bilo kaj vgrizniti. In glej! tu stojí drevo in poleg njega gol grm s popki na vejicah, iz katerih bi vzrastle s pomladi nove mladike. Naš zajec je našel, kar je iskal; s *slastjó okuša mlade odrastke*, in ako še nij sit, ogrizuje tudi drevesno skorjo. Nič mu nij mari, da človeku s tem veliko kvare (škode) dela na drevji, njemu je le na tem, da se nasíti. A to hudobíjo dela zajec le po noči, kakor bi vedel, da ne dela prav, in da bi mu tega človek po dnevi, kadar ne spi, níkdar ne dovolil. Po letu škoduje zajec zelju; zatorej se ne sme dopustiti, da bi se zajci preveč pomnožili. Zato jih tudi vsako leto na jesen mnogo postrelé.

Živali škodíjo drevescem zaradi gláda, a dobé se tudi taki zlobni ljudje, ki delajo to iz hudobne volje, samo zaradi tega, da bi naredili kvaro; taki ljudje so gotovo velike kazni vredni in za starih časov so jim tudi za tako hudobno ravnanje roke odsekávali, ako so je dobili pri škodi.